

er naturligvis vanskeligt at afgøre. Det kan kun de afgøre, som har haft Lejlighed til at se, under hvilke Forhold den nye Petroleum er ført til Landet, hvilke Udgifter der har været o. s. v., men det vilde sikkert ingen Skade være til, om der overfor Offentligheden fremkom en Redegørelse i saa Henseende, da de fleste sikkert staa uforstaaende overfor en saa urimelig Pristorhøjelse som den, der her har fundet Sted.

Medens saaledes Regeringen og de Nævn o. s. v., som er dens Raadgivere og bistaar den ved Gennemførelsen af disse Foranstaltninger, har store Vanskeligheder at kæmpe med, hænder det, at der udstedes Bekendtgørelser, hvis Rigtighed det er noget vanskeligt for Forbrugere og handlende o. s. v. at blive klar over. Jeg skal ikke trætte med at nævne flere Eksempler, ihvorvel saadanne sikkert nok kunde paavises, det er jo undskyldeligt, om der nu og da sker en Fejltagelse. Men jeg vil nævne et enkelt Forhold, som jeg synes trænger til en nærmere Oplysning, da det sikkert er vanskeligt for Folk at forstaa det. I § 5 i Loven om den nye Kornordning bestemmes bl. a., at Jordbrugere har Pligt til at afgive Kartoffler til Kommunernes Forsyning til en Pris af 7 Kr. pr. Tønde eller pr. 100 kg, naar de leveres i Oktober Maaned, men i et Cirkulære, som Indenrigsministeriet for nylig har udsendt, staa der, at Prisen i Oktober Maaned er 8 Kr. Det er noget vanskeligt for Kommunerne og for dem, der sælger Kartofflerne, at forstaa dette. De sidste er vel nok nærmest glade ved det, men de første er foruden at være forbavsede ret misfornøjede med denne Bestemmelse, og jeg vil derfor henstille, at Ministeren overfor dette Ting og overfor Offentligheden i det hele giver en Forklaring af, hvorledes dette ministerielle Cirkulære kan forenes med Lovens Bestemmelse. Dertil kommer, at det havde været meget ønskeligt, om man havde haft Maksimalpris paa Kartoffler, men en saadan findes ikke, der er kun Maksimalpris, hvis Kommunerne køber hos Producenterne til Oplagring o. s. v. til Forsyning af Kommunens Beboere, medens der i hele den øvrige Handel er vilkaarlige Priser. Straks gjorde den Misforstaaelse sig gældende, at den i Loven fastsatte Pris var Maksimalprisen, som gjaldt i alle Tilfælde, og jeg vilde ogsaa have fundet det rigtigt, at denne Pris var den Pris, hvortil der i det hele skulde handles, om end det maaske kunde have været rimeligt, at man havde

haft en lille Bevægelse i Prisen paa 1 à 2 Kr. pr. 100 kg, idet der er saa stor Forskel paa Kartoffler. Som Tilstanden nu er, er det det rene Virvar, og det ministerielle Cirkulære, som sidst kom, har ikke bidraget til at skaffe Klarhed, det har tværtimod i høj Grad bidraget til at øge Uklarheden.

Angaaende selve Prisreguleringen vil jeg slutte mig til den Opfattelse, som mit Partis Ordfører fremsatte, at det var i høj Grad ønskeligt, om Staten vilde yde sin Medvirkning til, at Dyrtidsforanstaltningerne efter § 2 i Dyrtidsloven bliver anvendt saaledes, at man ved et Tillæg til den nuværende Dyrtidslov vilde gøre det muligt, at Dyrtidsforanstaltninger kunde praktiseres med større Statstilskud, end det nu sker, idet der, som bekendt, nu kun ydes  $\frac{1}{3}$  i Statstilskud, medens Kommunerne skal yde  $\frac{2}{3}$ . Jeg berørte under Finanslovbehandlingen i Fjor dette Spørgsmaal og skal derfor ikke komme stærkt ind paa Detailler. Kun skal jeg gøre opmærksom paa, at siden denne Forhandling har fundet Sted, har Spørgsmaalet været til Drøftelse paa et Delegeretmøde i den danske Købstadforening, og der blev der vedtaget en Resolution, som ret udførligt motiverer Kravet, og som formulerede en bestemt Henvendelse til Regeringen: Jeg skal med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de tre Punkter, som formuleredes i Resolutionen: „1) De i Lovens § 2 nævnte prisregulerende Foranstaltninger bringes til Udførelse i videst mulige Omfang for de vigtigere Livsfor nødenheder. Kommunerne medvirker ved Lovens Udførelse, men eventuelle offentlige Tilskud udredes af Statskassen. 2) Den i § 5 fastsatte Maksimumsgrænse af 15 Kr. pr. Indbygger enten helt ophæves eller udvides meget betydeligt. 3) Bestemmelserne i § 9 angaaende Reglerne for Paaligning af Tillægsskatten ændres saaledes, at Indtægtsgrænsen i hvert Fald ikke bringes ned under den for Sygekasseloven fastsatte højeste Indtægtsgrænse, derunder indbefattet Tillæget for Børn.“ Denne Resolution blev, som sagt, vedtaget paa Købstadforeningens Delegeretmøde. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa Motivering; den findes i Tidsskriftet, og dette er, saa vidt jeg ved, omdelt paa Medlemmernes Pladser.

Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at den ærede Indenrigsminister under Kornlovens Behandling udtalte, at han senere vilde stille sig velvilligt overfor et Krav om, at Staten skulde